

Arrest

nr. 296 294 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 maart 2018 een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is zijn Nederlandse oom.

1.2. Verweerder neemt op 17 september 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoeker dient op 18 december 2018 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Nederlandse oom

1.4. Verweerder neemt op 14 juni 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 28 oktober 2019 met nummer 228 050 wordt deze bijlage 20 vernietigd.

1.5. Verweerder neemt, met betrekking tot de in punt 1.3. bedoelde aanvraag, op 16 april 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het hiertegen ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 19 oktober 2020 met nummer 242 421.

1.6. Verzoeker dient op 17 november 2020 een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Nederlandse oom

1.7. Verweerder neemt op 17 mei 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.8. Verzoeker dient op 9 juli 2021 een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Nederlandse oom.

1.9. Verweerder neemt op 7 januari 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd vernietigd bij arrest van 12 mei 2022 met nr. 272 635.

1.10. Op 3 januari 2023 dient verzoeker een vijfde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Nederlandse oom.

1.11. Op 7 juni 2023 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de eerste bestreden akte, die als volgt luidt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.01.2023 werd ingediend door

[E.B.M.] [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 03.01.2023 voor de vijfde keer gezinshereniging aan in functie van zijn oom, de genaamde [K.S.] [...], die de Nederlandse nationaliteit heeft

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. 'de met in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...' Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de Nederlandse referentiepersoon sinds 2007 onafgebroken in België. Betrokkene is op 13.04.2016 via Spanje, meer bepaald Almeria, Schengen ingereisd. Zijn aanwezigheid in het Rijk daarentegen werd voor het eerst vastgesteld op 22.03.2018. Uit niets kan blijken dat betrokkene een gezinsleven beleefde met de referentiepersoon in Marokko. Nederland of elders, voorafgaand aan zijn komst naar het Rijk. Onderhavige aanvraag werd gedaan op basis van art 47/1, 2° van de wet De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om 'overeenkomstig zijn nationaal recht' de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te slaan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd in België verblijft en verblijfsgerechtigd is in België. Niets wijst er op dat referentiepersoon zijn recht op vrij verkeer zou worden geschaad indien betrokkene geen verblijfsrecht zou worden toegekend. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkt toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van gezin' van de referentiepersoon te vrijwaren. (zie infra)

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 opnieuw volgende documenten werden voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (n°VO7978253) op naam van betrokkene, afgeleverd op 02.12.2015, met inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde op 13.04.2016 via Almeria (Spanje)
- G reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 13.01.2021 te Antwerpen
- n geactualiseerde stukken met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon en het feit dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon uitkeringen ontvangen van het OCMW.
- bewijzen van financier steun van de referentiepersoon aan betrokkene in België. Deze geldstortingen hebben betrekking op de situatie in België, en zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging,
- 'attestation administrative' n°428 dd. 17.04.2018' en 'attestation administrative' n°429 dd. 17.04.2018 waarin de lokale autoriteiten van Aklim verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres verbleven in Marokko in de periode voorafgaand aan het vertrek van betrokkene in 2016 en dat de referentiepersoon er nog eveneens verblijft 'wanneer hij terugkeert uit buitenland'; verklaring op eer dd. 19.11.2018 waarin een derde verklaart dat betrokkene en de referentiepersoon in de periode 2010 - 2016 beiden op zijn adres '[...], Aklim 63250' woonachtig waren; Attestation administrative N° 446/PAK' dd 29.03.2023 waarin de lokale autoriteiten van Aklim verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon tot 2000 op hetzelfde adres verbleven

Uit deze attesten blijkt louter dat betrokkene en de referentiepersoon in Marokko geregistreerd waren op hetzelfde adres. Betrokkene legt geenszins stukken voor die een samenwoning (lees: behoren tot het huishouden) in de zin van de wet van 15.12.1980 bevestigen. Echter het loutere feit dat betrokkene en de referentiepersoon in het verleden woonachtig waren op hetzelfde adres kan de vaststelling dat betrokkene nog jaren lang in Spanje is gebleven terwijl de referentiepersoon er voor koos om zijn leven in België verder te zetten, niet weerleggen. Er kan dan ook redelijkerwijze besloten worden dat betrokkene geen deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon voorafgaand aan zijn komst naar België. Het document dat werd voorgelegd met betrekking tot de samenwoning van betrokkene met de referentiepersoon in Marokko toont slechts aan dat betrokkene en de referentiepersoon ooit hetzelfde adres hebben gedeeld voor het vertrek van de referentiepersoon naar elders. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens een vakantie van de referentiepersoon in Marokko (al dan met gelijktijdig) kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen allé gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat voor de eenheid van het gezin te bevorderen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In het attest dd. 29.03.2023 verklaart de Pasha van de gemeente Aklim eveneens dat betrokkene binnen dat grondgebied ("au sein de ce commandement") geen beroep uitoefent en geen inkomsten ontvangt. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Het attest zegt niets over de période voorafgaand aan betrokkene's komst naar België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het attest ook niet uitsluit dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten

Betrokkene legt opnieuw bewijzen geldstortingen voor vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 05.11.2013, 02.12.2013, 07.01.2014, 05.02.2014, 04.03.2014, 02.04.2014, 06.05.2014, 03.06.2014, 09.07.2014, 06.08.2014, 05.09.2014, 05.10.2014 en 05.11.2014: echter, niet alleen zijn deze geldstortingen te beperkt (ook in combinatie met de reeds voorgelegde geldstortingen) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, ook werd er - bij gebrek aan afdoende bewijs dat betrokkene onvermogen was - niet afdoende aangetoond dat betrokkene aangewezen was op deze bedragen om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens in het dossier blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de période voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, noch kan blijken dat referentiepersoon voldoende financiële draagkracht heeft om betrokkene ten laste te nemen. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was fis, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

artikel 7, 1.2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom,

de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt {EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97}. Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015) Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980; Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt losgestaan: Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

4' Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.11.2022 dat hem op 21.11.2022 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

5' Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 5 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De aanvragen, ingediend op 22.03.2018, 18.12.2018, 17.11.2020, 09.07.2021 en op 03.01.2023, werden geweigerd op 17.09.2018, 16.04.2020, 17.05.2021, 14.11.2022 en op 07.06.2023. Na de eerste weigering verwees betrokkene in zijn volgende aanvragen telkens naar reeds voorgelegde stukken. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.12. Op 7 juni 2023 legt verweerder tevens een inreisverbod op.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

[E.B.M.] [...]

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07.06.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1* voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.11.2022 dat hem op 21.11.2022 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gépaard met een inreisverbod van 3 jaar.

Betrokkene kwam in 2016 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Hij keerde echter niet meer terug naar Marokko, maar kwam op een niet nader gekend tijdstip naar België waar hij 5 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2* van de wet van 15.12.1980. De aanvragen, ingediend op 22.03.2018, 18.12.2018, 17.11.2020, 09.07.2021 en op 03.01.2023, werden geweigerd op 17.09.2018, 16.04.2020, 17.05.2021, 14.11.2022 en op 07.06.2023. Na de eerste weigering verwees betrokkene in zijn volgende aanvragen telkens naar reeds voorgelegde stukken. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een (even kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond andere dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Dit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft een syntheseseminarie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980, schending van artikel 58 van het KB van 8 oktober 1981 schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht”*.

Hij betoogt als volgt:

“4. Verzoeker heeft op 3 januari 2023 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. ingediend.

Conform artikel 47/1, 2° Vw. worden als andere familieleden van een Unieburger beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Verzoeker mag bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document aantonen dat hij ten laste is van zijn Nederlandse oom of deel uitmaakt van zijn gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwesitie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

5. Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden opgemerkt dat dit voornoemde artikel – niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen – de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling heeft betrekking op de ‘andere familieleden van een Unieburger’ en luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van 'bijzondere feitelijke omstandigheden', zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het 'behoren tot het huishouden'. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

In casu werden artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden, nu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn oom op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef én hij in zijn land van herkomst tevens deel uitmaakte van het gezin van zijn oom.

Verweerder is dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing gekomen en heeft geen nauwkeurig onderzoek gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

6. Immers, in de bestreden beslissing werd ten onrechte gesteld dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat hij niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen en ten laste was van zijn oom was op het ogenblik dat hij in Marokko verbleef of hij deel uitmaakte van het gezin van zijn oom.

Verzoeker heeft nochtans aan de hand van diverse documenten aangetoond dat hij in Marokko onvermogen was en hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn oom en hij bovendien ook nog deel uitmaakt van diens gezin.

Zo heeft verzoeker o.m. administratieve attesten van de Marokkaanse overheid voorgelegd waaruit bleek dat verzoeker en zijn oom op hetzelfde adres in Marokko woonachtig waren.

De bestreden beslissing werpt dienaangaande op dat uit de voorgelegde attesten inderdaad blijkt dat verzoeker en zijn oom geregistreerd waren op hetzelfde adres, maar verzoeker geen stukken zou voorleggen die een 'samenwoning' (lees behoren tot het huishouden) in de zin van de Vw. bevestigen.

Het feit woonachtig te zijn op hetzelfde adres zou onvoldoende zijn en bovendien zou de oom van verzoeker jaren in Spanje verbleven hebben terwijl verzoeker in Marokko achterbleef, zodat hij niet tot het kerngezin van zijn oom behoort hebben.

Het 'behoren tot het huishouden' van iemand kan echter niet zomaar aangetoond worden en daarom bestaan attesten van samenstelling van gezin e.d.m. teneinde de samenwoning en het bestaan van een gezin aan te tonen.

Verzoeker woonde samen met zijn oom en na het vertrek van zijn oom naar het buitenland, stuurde verzoeker oom op regelmatige basis geld naar verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker ten laste was van zijn oom. Wanneer de oom bij verzoeker woonde, onderhield hij verzoeker in natura en van zodra de oom in het buitenland verbleef, onderhield hij verzoeker financieel.

De samenwoning van verzoeker in Marokko, in combinatie met de vele geldstortingen en het feit dat verzoeker sedert zijn aankomst in België opnieuw samenwoont met zijn oom, tonen dan ook wel degelijk aan dat verzoeker behoort tot het kerngezin en het huishouden van zijn oom.

Dat de bestreden beslissing op dit punt dan ook niet correct gemotiveerd is.

Bovendien doet verweerder het uitschijnen alsof het zo gemakkelijk was voor verzoeker om zijn oom naar het buitenland te vergezellen. Er gelden immers heel wat beperkingen voor Marokkaanse onderdanen om naar Europa te komen en/of alhier te verblijven, zodat verzoeker wel wilde meereizen met zijn oom naar Europa, doch dit administratief onmogelijk was.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

7. Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Verzoeker kan geenszins aan de hand van de door verweerder gegeven motivering, de motieven terugvinden op basis waarvan verweerder de bestreden beslissing genomen heeft, noch kan nagaan of verweerder uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens.

De motivering van verweerder is dan ook te summier en houdt een schending in van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

8. Verzoeker heeft tal van documenten aangebracht waaruit blijkt dat hij behoorde tot het kerngezin van zijn oom, zijn oom verzoeker financieel onderhield na zijn vertrek uit Marokko en verzoeker opnieuw samenwoont met zijn oom sinds hij enkele jaren geleden naar België gekomen is.

Verweerder wijst deze documenten echter ten onrechte af en poneert dat al deze documenten niet zouden aantonen dat verzoeker onvermogen en ten laste was van zijn oom in het land van herkomst of dat hij samenwoonde met zijn oom.

Verzoeker heeft nochtans diverse documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij wel degelijk samenwoonde met zijn oom in Marokko (administratieve attesten en verklaring op eer), hij sinds zijn aankomst in België samenwoont met zijn oom (o.m. verklaring tijdelijke bijwoning, vaststellingen van woonst), hij in Marokko onvermogen was en is (attest de non-imposition en 2 administratieve attesten) en zijn oom hem financieel ondersteunde op een ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef (overschrijvingen, certificat de prise en charge), zodat verzoeker aan alle voorwaarden gesteld in artikel 47/1 Vw. voldaan heeft.

Verweerder heeft dan ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden door geen rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde documenten bij deze en de vorige aanvragen gezinshereniging.

Het beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

De bestreden beslissing dient minstens om deze reden vernietigd te worden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Marokko, zijn oom hem jarenlang lang maandelijks een som geld overmaakte waarmee hij – gelet op de levensstandaard in Marokko – kon overleven en hij bovendien sinds 2010 ook samenwoonde met zijn oom wanneer deze laatste in Marokko verbleef en verzoekers sinds 2016 in België samenwoont met zijn oom, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van zijn Nederlandse oom.

Hiertoe werden diverse documenten voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschaps-onderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon en/of hij niet samenwoonde met de referentiepersoon op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef.

Verzoeker heeft immers voldaan aan alle voorwaarden, zoals in artikel 47/1 Vw. vermeld.

De bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980."

3.2. Gezien wat kan worden gelezen in de lijvige bijlage 20, in de component beslissing tot weigering van verblijf waartegen zijn kritiek is gericht, kan verzoeker bezwaarlijk worden gevolgd waar hij opwerpt: *"Verzoeker kan geenszins aan de hand van de door verweerder gegeven motivering, de motieven terugvinden op basis waarvan verweerder de bestreden beslissing genomen heeft, noch kan nagaan of verweerder uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens."*

Kernpunt van verzoekers betoog ter ondersteuning van het eerste middel is dat verweerder *"onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing gekomen en heeft geen nauwkeurig onderzoek gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit"*.

Hieruit blijkt dat verzoeker de motieven van de bijlage 20 in de component beslissing tot weigering van verblijf kent en ze op inhoudelijk vlak bekritiseert zodat geen schending kan worden weerhouden van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekers theoretische beschouwingen over voormelde bepalingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

3.3. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt in dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

3.4. De door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Deze bepalingen vormen een omzetting van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38 dat luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

3.5. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’ kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklem-toont hierbij dat deze materiële steun

“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24).

3.6. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid. De steun die de referentiepersoon verstrekt, mag niet een louter financiële bonus op de eigen middelen betreffen.

3.7. Voor wat betreft het begrip deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie kan worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 15 september 2022 in de zaak C-22/21. Hierin heeft het Hof geoordeeld dat het begrip ‘andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet’ slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die is gebaseerd op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen. Het *“ander familielid”*, om te kunnen worden beschouwd als inwonend in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a) van de richtlijn 2004/38 bij een Unieburger die in het gastland een verblijfsrecht geniet, moet het bewijs leveren dat hij met die burger een nauwe en duurzame persoonlijke band heeft waaruit blijkt dat er een reële situatie van afhankelijkheid tussen beiden bestaat en dat zij een huishouden delen dat niet is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in die lidstaat. Die band moet zodanig zijn dat indien het andere familielid in het gastland niet zou kunnen inwonen bij de Unieburger, minstens één van beiden daaronder zou lijden. Bij de beoordeling van de duurzaamheid van de persoonlijke band tussen beiden moet niet alleen rekening worden gehouden met de periode na het verwerven van het statuut van burger van de Unie maar ook met de periode daarvoor.

3.8. Naast documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst, mag het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

3.9. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf stelt uitgebreid vast dat verzoeker niet aantoont dat hij in het land van herkomst voorafgaand aan zijn aanvraag deel uitmaakte van het gezin (a) of ten laste was (b) van de referentiepersoon, zijnde zijn Nederlandse oom.

3.10. Voor wat betreft 3.9.a), oordeelt verweerder de door verzoeker overgemaakte stukken en komt hij tot de volgende kernvaststellingen: *“Uit deze attesten blijkt louter dat betrokkene en de referentiepersoon in Marokko geregistreerd waren op hetzelfde adres. Betrokkene legt geenszins stukken voor die een samenwoning {lees: behoren tot het huishouden} in de zin van de wet van 15.12.1980 bevestigen. Echter het loutere feit dat betrokkene en de referentiepersoon in het verleden woonachtig waren op hetzelfde adres kan de vaststelling dat betrokkene nog jaren lang in Spanje is gebleven terwijl de referentiepersoon er voor koos om zijn leven in België verder te zetten, niet weerleggen. Er kan dan ook redelijkerwijze besloten worden dat betrokkene geen deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon voorafgaand aan zijn komst naar België. Het document dat werd voorgelegd met betrekking tot de samenwoning van betrokkene met de referentiepersoon in Marokko toont slechts aan dat betrokkene en de referentiepersoon ooit hetzelfde adres hebben gedeeld voor het vertrek van de referentiepersoon naar elders.(...) Louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens een vakantie van de referentiepersoon in Marokko (al dan met gelijktijdig). kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen allé gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat voor de eenheid van het gezin te bevorderen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt*

van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.”

3.11. Uit de eerste bestreden akte blijkt dat de referentiepersoon sinds 2007 onafgebroken in België verblijft en dat verzoeker op 13 april 2016 via Spanje het Schengengrondgebied is binnen gereisd. Dit betwist verzoeker niet. Uit niets blijkt dat verzoeker daarna nog is teruggekeerd naar Marokko alvorens in maart 2018 in België op te duiken. Samen gelezen met de door verzoeker overgemaakte administratieve attesten die worden aangehaald in de bestreden akte, houdt het in dat verzoeker maximaal tot eind 2006 met de referentiepersoon continu op hetzelfde adres in Marokko samenwoonde en dat de referentiepersoon vanaf 2007 tot april 2016 (toen verzoeker blijkens zijn paspoort afreisde naar Spanje) hoogstens enkel samen met verzoeker vertoefde op hetzelfde adres in Marokko toen hij daar de vakanties doorbracht. Gezien het gestelde in het punt 3.7. vermelde arrest van het Hof van Justitie en het feit dat verzoeker voor de periode april 2016-maart 2018 helemaal geen stukken overmaakte aangaande het deel uitmaken van het huishouden van de referentiepersoon, kan de Raad de voormelde geciteerde afwegingen noch onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk achten.

3.12. Verzoeker toont het tegendeel niet aan met zijn andersluidende visie alsook zijn overtuiging dat de eerste bestreden akte ten onrechte stelt dat hij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden. Verzoeker wijst erop dat hij *“diverse documenten”* en *“tal van documenten”* heeft overgemaakt, maar dit maakt niet dat verweerders beoordeling ervan niet deugt. Evenmin volstaat het te poneren dat *“Het ‘behoren tot het huishouden’ van iemand [...] echter niet zomaar [kan] aangetoond worden.”* Verzoeker kan bezwaarlijk worden gevolgd in zijn vervolgbetoog, *“daarom bestaan attesten van samenstelling van gezin e.d.m. teneinde de samenwoning en het bestaan van een gezin aan te tonen”*, voor zover moet worden begrepen dat verzoeker genoeg moet nemen met de attesten van gezinssamenstelling sinds verzoeker in België vertoeft of met de administratieve attesten die de Marokkaanse autoriteiten hebben opgesteld.

3.13. Voor wat betreft 3.10.b), leest de Raad de volgende vaststellingen in de eerste bestreden akte:

“In het attest dd. 29.03.2023 verklaart de Pasha van de gemeente Aklim eveneens dat betrokkene binnen dat grondgebied (“au sein de ce commandement”) geen beroep uitoefent en geen inkomsten ontvangt. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Het attest zegt niets over de période voorafgaand aan betrokkenes komst naar België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het attest ook niet uitsluit dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten.

Betrokkene legt opnieuw bewijzen geldstortingen voor vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 05.11.2013, 02.12.2013, 07.01.2014, 05.02.2014, 04.03.2014, 02.04.2014, 06.05.2014, 03.06.2014, 09.07.2014, 06.08.2014, 05.09.2014, 05.10.2014 en 05.11.2014: echter, niet alleen zijn deze geldstortingen te beperkt (ook in combinatie met de reeds voorgelegde geldstortingen) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, ook werd er - bij gebrek aan afdoende bewijs dat betrokkene onvermogen was - niet afdoende aangetoond dat betrokkene aangewezen was op deze bedragen om te voorzien in zijn levensonderhoud.”

3.14. Verzoeker toont ook hier, met zijn louter andersluidende visie alsook zijn overtuiging dat de eerste bestreden akte ten onrechte stelt dat hij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden, niet aan dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Hij wijst er ook hier op dat hij *“tal van documenten”* en *“diverse documenten”* heeft overgemaakt die aantonen *“dat hij in Marokko onvermogen was en hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn oom”*, maar dit maakt niet dat de door verzoeker gedane beoordeling van de overgemaakte stukken niet deugt.

3.15. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij met alle overgemaakte documenten *“onomstootbaar”* heeft aangetoond te voldoen aan de twee voorwaarden vermeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, zeker indien het wordt bekeken met de samenwoning met zijn oom sinds hij in België is, maar dergelijke overtuiging kan de eerste bestreden akte niet aan het wankelen brengen. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat het volstaat één van beide voorwaarden te vervullen gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, maar dat ze beide wel betrekking moeten hebben op de periode voor zijn komst naar België. De eerste bestreden akte stelt terecht: *“Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. [...] Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine”* en verzoeker brengt hiertegen niets concreets in.

3.16. Verzoekers betoog, *“Bovendien doet verweerder het uitschijnen alsof het zo gemakkelijk was voor verzoeker om zijn oom naar het buitenland te vergezellen. Er gelden immers heel wat beperkingen voor Marokkaanse onderdanen om naar Europa te komen en/of alhier te verblijven, zodat verzoeker wel wilde meereizen met zijn oom naar Europa, doch dit administratief onmogelijk was”* is evenmin dienstig. Naast de vaststelling dat dit niet meer is dan een niet verifieerbare uitleg, kan nergens in de eerste bestreden akte worden gelezen dat verzoeker zijn oom moest vergezellen toen deze in 2007 naar België vertrok.

3.17. Ten slotte kan verzoeker gelet op het gestelde in artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, dat hierboven werd geciteerd, bezwaarlijk worden gevolgd waar hij betoogt: *“Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger.”* De Raad ziet niet in hoe kan worden aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, anders dan door het overleggen van documenten. Nergens wordt overigens betwist dat verzoeker met ieder passend middel kan aantonen te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet waar artikel 47/3, §2 van deze wet trouwens uitdrukkelijk op wijst. Het is echter niet omdat er *“tal van documenten”* worden overgemaakt dat verweerder deze dan per definitie dient te aanvaarden en dient te besluiten dat de gestelde voorwaarden worden vervuld om een verblijf in het Rijk te krijgen als ‘ander familielid’ van een burger van de Unie. De Raad leest in de door verzoeker aangehaalde richtsnoeren van de Europese Commissie, die overigens niet bindend zijn, niets anders, integendeel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.18. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven”*.

Hij betoogt als volgt:

“10. Artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens is het begrip privéleven een brede term en is het mogelijk, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de neef van de Nederlandse referentiepersoon en woonde in Marokko sinds 2010 samen met zijn oom wanneer deze in Marokko verbleef. Bovendien woont verzoeker sinds 2016 samen met zijn oom in België, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.

Verzoeker heeft daarnaast sinds eind 2022 een vaste relatie met mevrouw [N.D.] (stuk 2).

11. De volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de neef is van de referentiepersoon, hij in België samenwoont met zijn oom, zij in Marokko op hetzelfde adres woonden, zijn oom verzoeker bijna 3 jaar maandelijks geld overmaakte en hem volledig onderhield.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van artikel 8 EVRM, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Er moet bovendien rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

De bestreden beslissing behelst dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.

12. Verwerende partij haalt aan dat verzoeker niet zou aantonen dat hij over een gezins – of familie-leven, dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, beschikt zodat er geen belangen-afweging dient te gebeuren.

Verzoeker is het daarmee niet eens.

Verzoeker verblijft al méér dan 6 jaar in België en woonde eerst bij zijn oom, nu bij zijn vriendin. Het is een evidentie dat verzoeker een gezins – en familielevens heeft opgebouwd. Actueel heeft verzoeker een vaste relatie met mevrouw [N.D.] (stuk 2 en 3). Verzoeker woont ook samen met mevrouw [D.] en wenst een langdurige liefdesrelatie uit te bouwen. Gezien verzoeker niet kan werken en ook geen recht heeft op een vervangingsinkomen is hij volledig afhankelijk van mevrouw [D.] voor kost en inwonen. In die zin is er zeker sprake van een méér dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie. Ook met zijn oom is er een méér dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie.

Gezien verzoeker al méér dan 6 jaar weg is uit zijn thuisland, spreekt het voor zich dat hij al daar geen banden of connectie méér mee heeft. Even evident is het om zomaar aan te nemen dat verzoeker zijn relatie zou kunnen verder zetten zonder dat hij in België verblijft, zeker met een inreisverbod van drie jaar."

3.19. Verweerder stelt met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM in de eerste bestreden akte terecht vast dat "een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt". Vermits deze akte er net toe strekt vast te stellen dat verzoeker geen relatie van afhankelijkheid heeft aangetoond ten opzichte van zijn oom en verzoeker deze vaststelling niet onderuit haalt (cf. bespreking eerste middel), toont verzoeker niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen hem en zijn oom, te meer daar hij poneert niet langer samen te wonen met deze oom en "volledig afhankelijk te zijn van mevrouw [D.] voor kost en inwonen". Noch verzoekers andersluidende overtuiging, noch zijn theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM, noch de uitkomst van de 'fair balance'-toets die hij zelf maakt met de elementen die zijn relatie met zijn oom kenmerken volgens hem, waardoor er naar zijn oordeel geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren, kunnen leiden tot de vaststelling dat de bestreden akte artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet schendt.

3.20. Verzoeker verwijst tevergeefs naar een relatie met mevrouw N.D. Ten eerste heeft hij dit element blijkens het administratief dossier nooit kenbaar gemaakt aan verweerder zodat deze daar bezwaarlijk

rekening mee kon houden. Ten tweede verwijst verzoeker voor deze relatie naar stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift en stuk 3 gevoegd bij de synthesememorie. Dit betreft niet meer dan foto's van een man en vrouw samen afgebeeld. Verzoeker kan deze foto's niet laten zeggen dat hij een relatie heeft met N.D. en evenmin dat hij met haar samenwoont en van haar afhankelijk is voor kost en inwonen. Verzoeker toont dus ook geen beschermenswaardig gezinsleven aan met mevrouw N.D. en dus schendt de eerste bestreden akte artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet ook niet op dit vlak.

3.21. Voor zover hij zijn privéleven geschonden acht door de eerste bestreden akte, legt verzoeker niet uit wat dit precies behelst. In geval van een precair verblijf zoals in casu zal alleszins enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat zijn situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont en dus schendt de bestreden akte artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet ook niet op dit vlak.

3.22. Ten slotte kan in de eerste bestreden akte worden gelezen: *“Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. [...] Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”*

Dit haalt verzoeker niet onderuit door zijn simpel andersluidend betoog *“Gezien verzoeker al méér dan 6 jaar weg is uit zijn thuisland, spreekt het voor zich dat hij al daar geen banden of connectie méér mee heeft. Even evident is het om zomaar aan te nemen dat verzoeker zijn relatie zou kunnen verder zetten zonder dat hij in België verblijft, zeker met een inreisverbod van drie jaar.”* Een inreisverbod belet geen communicatie via moderne communicatiemiddelen, verzoekers oom kan verzoeker in Marokko komen bezoeken (beide zaken staan ook letterlijk zo in het bestreden inreisverbod) en verzoeker kan bovendien om de opheffing of opschorting van het inreisverbod verzoeken.

Het tweede middel is ongegrond.

3.23. In een derde middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 52, §4, 5e lid van het KB van 8 oktober 1981, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”.*

Hij betoogt als volgt:

“13. De bestreden beslissing houdt tevens het bevel in om direct het grondgebied te verlaten :

“aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten. Wettelijke basis art. 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980”.

Verweerder geeft een uitgebreide motivering geeft waarom de aanvraag gezinshereniging van verzoeker wordt afgewezen, doch geeft slechts een zeer summiere motivering betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. ”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord *“desgevallend”* wijst integendeel op een mogelijkheid en

betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

14. In casu wordt slechts een zeer beperkte motivering gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, die zich overigens beperkt tot het stellen dat verzoeker niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon en hij als volwassene een eigen leven kan opbouwen in het land van herkomst, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verbljfsbesluit.

Verweerder is immers niet overgegaan tot een onderzoek van de individuele familiale situatie van verzoeker, die al jaren samenwoont met zijn oom en wiens oom hem in Marokko jarenlang heeft onderhouden. Verzoeker behoort dan ook wel degelijk tot het kerngezin van de referentiepersoon.

15. De bestreden beslissing gaat gepaard met een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten , opgelegd in toepassing van artikel 7, 1, 2° Vw.

Conform artikel 74/14, §1 Vw. bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten. De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn.

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van verweerder om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk : “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Indien verweerder toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) voorziet eveneens dat een termijn voor vrijwillig vertrek moet worden opgelegd bij het opleggen van een terugkeerbesluit. In de regel bedraagt dit een termijn van zeven tot dertig dagen. Slechts in een limitatief omschreven geval kan een termijn van korter dan zeven dagen of zelfs geen termijn voor vrijwillig vertrek worden opgelegd.

Zo luidt artikel 7 van de genoemde richtlijn als volgt:

“Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

(...)

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

(...)”

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn. Hiermee wordt opnieuw uitvoering gegeven aan het Unierecht.

16. In casu maakt verweerder toepassing van artikel 74/14, §3, 1° Vw. om af te wijken van de termijn van 30 dagen en een termijn van 7 dagen op te leggen met als motivatie dat verzoeker duidelijk zou gemaakt hebben dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregelen wil houden.

Verzoeker zou immers geen gevolg gegeven hebben aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en zou een nieuwe verblijfsaanvraag hebben ingediend.

Echter verwijst de bestreden beslissing naar slechts één bevel dd. 14 november 2022 dat aan verzoeker werd betekend.

Omdat na lezing van deze negatieve beslissing pas duidelijk werd wat er nog ontbrak aan zijn aanvraag gezinshereniging, heeft verzoeker besloten een nieuwe aanvraag in te dienen met bijkomende stukken teneinde zijn aanvraag met extra stukken te staven.

Verzoeker ging er dan ook vanuit dat zijn volgende aanvraag gezinshereniging, wel zou worden goedgekeurd en maakte dan ook geenszins misbruik van de procedure.

Het is dan ook geenszins redelijk om aan de hand hiervan te besluiten dat verzoeker zich niet zou willen houden aan een verwijderingsmaatregel.

Verweerder heeft dan ook automatisch een bevel afgeleverd om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, zonder individueel onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verweerder besliste echter om zonder enig individueel onderzoek, noch het gebruik maken van preventieve maatregelen, onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker af te leveren met een termijn van 0 dagen.

Er werd al evenmin enige motivering waarom verweerder onmiddellijk voor de zwaarste optie koos en waarom geen individueel onderzoek werd uitgevoerd of preventieve maatregelen werden opgelegd.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., artikel 52, § 4, 5e lid Vreemdelingenbesluit, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nl. de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

17. Verwerende partij weet daar in feite niets op te repliceren behoudens dan dat er niet kan worden gesteld dat de voorziene motiveringen summier, onduidelijk, stereotiep of gestandaardiseerd zouden zijn.

Dit volstaat niet als weerlegging. Verwerende partij heeft op automatische piloot, zonder enige concrete motivering een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is onaanvaardbaar en bovenal onwettig”.

3.24. De Raad leest in het middel geen uitleg over de wijze waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat is vervat in de eerste bestreden akte en waartegen het derde middel wordt ontwikkeld, strijdig is met de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.25. In de eerste bestreden akte kan worden gelezen:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

artikel 7, 1.2’ van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt {EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97}. Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015) Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

3.26. Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat dus duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop het steunt, zodat geen schending blijkt van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker legt immers niet uit waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen. Zijn oordeel dat het gaat om een *“zeer beperkte motivering”* mist manifest feitelijke grondslag. Alleszins houdt het afdoend karakter van een motivering geen verband met de lengte ervan.

3.27. Vermits verweerder duidelijk en grondig heeft gemotiveerd waarom hij bevel geeft om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de elementen die verzoekers zaak kenmerken, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij opwerpt dat verweerder *“automatisch”* of *“op automatische piloot”* een bevel om het grondgebied te verlaten geeft, zonder individueel onderzoek van zijn persoonlijke situatie.

3.28. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) schendt, dat stelt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*

Met de juridische en feitelijke overwegingen die figureren in het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verweerder tot uiting gebracht waarom hij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid een dergelijke maatregel te treffen. Het woord *“desgevallend”*, opgenomen in de voormelde bepaling, legt geen verdergaande motiveringsplicht op voor verweerder.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State die betrekking heeft op bijlagen 20 die een bevel om het grondgebied te verlaten bevatten maar waarover in deze bijlagen geen juridische en feitelijke overwegingen figureerden, laat niet toe hierover anders te oordelen.

Voor de overige kritiek van verzoeker inzake de afwegingen in het bevel om het grondgebied te verlaten over zijn familie- en privéleven volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

3.29. Voorts neemt de Raad akte van verzoekers Europeesrechtelijke duiding over artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

3.30. Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat een vertrektermijn van 0 dagen. Het verwijst hiervoor naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, juncto artikel 1/1, §2, eerste lid, 4° en 6° van de Vreemdelingenwet en legt uit waarom hiervan toepassing wordt gemaakt, dit aan de hand van de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder een vertrektermijn van 0 dagen voorziet zonder enig individueel onderzoek. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet vereist voorts niet dat verweerder daarenboven ook nog duidt waarom hij geen preventieve maatregelen treft zoals voorzien in artikel 74/14, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.31. Verzoeker uit ten slotte kritiek op de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingen-wet juncto artikel 1/1, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet door uit te leggen waarom hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 14 november 2022. Echter volstaat de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1/1, §2, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet om de beslissing te schragen om verzoeker een vertrektermijn van 0 dagen toe te kennen. De Raad leest in het verzoekschrift geen kritiek op de toepassing van het voormelde. Verweerder stelde in dit verband vast dat verzoeker vijfmaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder preciseert dat na de eerste weigering verzoeker in zijn volgende aanvragen telkens verwees naar reeds voorgelegde stukken, wat hem leidt tot de conclusie dat verzoeker de procedure van artikel “47/2” van de Vreemdelingenwet misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, vermits een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt dat verzoeker in afwachting van de behandeling van de aanvraag onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Door te betogen *“Omdat na lezing van deze negatieve beslissing pas duidelijk werd wat er nog ontbrak aan zijn aanvraag gezinshereniging, heeft verzoeker besloten een nieuwe aanvraag in te dienen met bijkomende stukken teneinde zijn aanvraag met extra stukken te staven. Verzoeker ging er dan ook vanuit dat zijn volgende aanvraag gezinshereniging, wel zou worden goedgekeurd en maakte dan ook geenszins misbruik van de procedure”*, gaat verzoeker niet in op de vaststelling dat hij vijfmaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend waarbij hij in zijn volgende aanvragen telkens verwees naar reeds voorgelegde stukken zodat hij niet aantoonde dat de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1/1, §2, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Vermits dit dus overeenind blijft en op zich de beslissing kan schragen voor het toebedelen van een vertrektermijn van 0 dagen om het grondgebied te verlaten, gaat de Raad niet in op verzoekers kritiek inzake de toepassing van 74/14, §3, 1, van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1/1, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Zelfs indien deze kritiek gegrond zou zijn, kan dit immers geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing om verzoeker geen vertrektermijn toe te staan.

Het derde middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.32. In een vierde middel werpt verzoeker op, *“schending van artikel 52, §4, 5e lid van het KB van 8 oktober 1981, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht”*.

Hij betoogt als volgt:

“18. Aan verzoeker werd tevens een inreisverbod voor een termijn van drie jaar betekend.

Artikel 74/11 luidt als volgt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. § 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu werd het inreisverbod genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° Vw.

19. Artikel 74/11 Vw. vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn).

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de Terugkeerrichtlijn.

Doch artikel 74/11, § 2, tweede lid Vw. voorziet dat de gemachtigde zich “kan” onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen, zodat verweerder de mogelijkheid had om ervoor te kiezen geen inreisverbod op te leggen.

Er werd evenwel geen enkele motivering gegeven waarom het in casu noodzakelijk was aan verzoeker een inreisverbod op te leggen, temeer daar verzoeker tot het kerngezin behoort van zijn Nederlandse oom.

Bovendien heeft verzoeker actueel een vaste relatie met mevrouw [N.D.].

Verzoeker en zijn oom woonden samen in Marokko, zijn oom onderhield hem wanneer hij naar het buitenland vertrok en sinds verzoeker in België aankwam, woont hij opnieuw samen met zijn oom.

Verzoeker maakt bovendien geen gevaar uit voor de openbare orde of de nationale veiligheid en wil enkel herenigd worden met zijn familie.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

20. Overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. kan een inreisverbod opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake en kon een termijn opleggen van minder dan 3 jaar, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximumtermijn van 3 jaar.

Verweerder heeft wel een motivering gegeven waarom aan verzoeker een inreisverbod dient te worden opgelegd, doch nergens uitvoerig gemotiveerd wordt waarom voor een termijn van 3 jaar werd gekozen.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod noodzakelijk is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd².

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd van maar liefst 3 jaar (!), terwijl verzoeker al meer dan 6 jaar in België verblijft, al jaren werkzaam is en zijn leven alhier opnieuw heeft opgebouwd.

Er is in casu sprake van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Het inreisverbod is dan ook onvoldoende gemotiveerd en houdt een schending in van artikel 74/11 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals de motiveringsplicht.

21. Verwerende partij stelt dat het inreisverbod duidelijk de determinerende beweegredenen zou weergeven op basis waarvan de beslissing is genomen.

Bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod zou rekening gehouden zijn met de specifieke omstandigheden van het dossier van verzoeker.

Er wordt inderdaad verwezen naar specifieke omstandigheden, maar niet waarom dit noodzakelijk in relatie zou staan met opgelegde maximumduur van het inreisverbod. In voorkomend geval is er sprake van een motiveringsgebrek.”

3.33. De Raad leest in het betoog geen uitleg over de wijze waarop het inreisverbod artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.34. Het inreisverbod bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop het steunt. Verzoeker haalt de hierin toegepaste wetsbepalingen aan. Gezien hierin kan worden gelezen dat een inreisverbod moet worden opgelegd als er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of/ en als een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, ziet de Raad niet in waarom verzoeker nog een motivering verwacht in het inreisverbod die duidelijk maakt waarom het noodzakelijk is om dit verbod op te leggen.

Voorts maakt verweerder uitgebreid duidelijk waarom hij een inreisverbod van drie jaar oplegt, waarbij rekening houdt met de elementen die verzoekers zaak kenmerken, en motiveert hij in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, tweede lid van de Vreemdelingenwet vereist niet dat verweerder daarenboven nog eens moet verduidelijken waarom hij geen inreisverbod oplegt van minder dan drie jaar.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt dan ook niet, te meer verzoeker inhoudelijke kritiek uit op deze motieven. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad waarin werd vastgesteld “dat uit de bestreden beslissing enkel een motivering blijkt dat niet is

voldaan aan de terugkeerverplichting”, wat thans manifest niet het geval is, kan niet leiden tot een andersluidend oordeel.

De inhoudelijke kritiek wordt verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Voor de draagwijdte hiervan alsook voor het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel kan worden verwezen naar de bespreking van voorgaande middelen.

3.35. De Raad begrijpt uit het betoog dat verzoeker het onzorgvuldig en kennelijk onredelijk acht dat verweerder een inreisverbod oplegt daar waar hij een vaste relatie heeft met mevrouw N.D (1), hij een nauwe band heeft met zijn oom met wie hij destijds samenwoonde in Marokko alsook tot op heden in België en die hem onderhield toen hij uit Marokko vertrok (2) en verzoeker bovendien geen gevaar vormt voor de openbare orde (3). Hij benadrukt voorts hij alhier meer dan zes jaar verblijft, dat hij hier al jaren werkzaam is en dat hij zijn leven hier opnieuw heeft opgebouwd (4).

3.36. Voor wat betreft element (1): zoals reeds gezegd toont verzoeker nergens aan dat hij met de betrokkene een relatie heeft, laat staan dat hij verweerder daarvan op de hoogte bracht alvorens deze het inreisverbod oplegde. Voor wat betreft element (2) blijkt uit de bespreking van de voorgaande middelen dat verzoeker de vaststellingen in de eerste bestreden akte niet onderuit haalt dat hij niet heeft aangetoond in het land van oorsprong deel te hebben uitgemaakt van het huishouden van zijn oom noch van deze oom ten laste te zijn geweest. Voor wat betreft element (3), gaat verzoeker eraan voorbij dat het inreisverbod niet is gegrond op artikel 74/11, §1, derde en laatste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad leest nergens in artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet dat er geen inreisverbod van drie jaar mag worden opgelegd als de betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Voor wat betreft element (4): door de omstandigheden van zijn zaak te benadrukken toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is dat verweerder een inreisverbod van drie jaar oplegt wanneer hij vaststelt dat verzoeker de procedure van artikel “47/2” van de Vreemdelingenwet misbruikt, dat hij een gezonde en volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom, dat er geen bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond, dat niets verhindert om met in België wonende familie te communiceren via moderne communicatie-middelen of via bezoeken door deze familie in Marokko waardoor een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk is, dat niet blijkt dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat verzoeker in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen en dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek. Verzoeker gaat helemaal niet in op deze overwegingen zodat ze overeind blijven.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------